

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν, μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακὸς' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Ἰουνίου δεκαῆξη,
κάπου φαίνεται θὰ βρέξῃ.

Χίλια διακόσα δώδεκα μετροῦμεν ἀριθμὸν
καὶ σημειοῦμεν ἔνδοξον σκοποβολῆς σταθμὸν.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ ρ ᾱ γ κ α ε ἵ ν α ἰ μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ τ τ ὦ χ ε ρ ῖ.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

**Ἄγων Σκοποβολῆς,
ἐκεῖ κα' οἱ Βασιλεῖς.**

Φ.—

Χαῖρε, πόλις τῶν Τρικκάλων,
ὅπου τόσους κατ' αὐτὰς
συγκεντρώνεις σκοπευτὰς.

Στήνεις τρόπαιον μεγάλον
εἰς τὴν εὐστοχίαν ὅλων
τῶν Ρωμηῶν τῶν ἐκηθόλων.

Παῖξε τώρα τὰ βιολιά,
παῖξε τώρα τὰ λαγούτα...
εἶδες καὶ τὸν Βασιλῆα
νὰ μιλῇ μὲ τὸν Κανούτα.

Χαῖρε, πόλις δοξασμένη...
αἰωνία θ' ἀπομένῃ
τῆς σκοποβολῆς ἡ μνήμη,
ποῦ παροῦσα κι' ἡ Κορῶνα
τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα
διατόρως ἐπευφήμει.

Εἶδες καὶ τὸν τῆς Παιδείας
νὰ καταχειροκροτῇ
γέρας δόξης αἰδίας,
καὶ κοτίνους νὰ κρατῇ.

Χαῖρε, πόλις τῶν Τρικκάλων,
ποῦ πατριωτῶν ἐξάλλων
εἶδες φρόνημα θερμὸν.

Καὶ λαὸς ἐπευφημήθη
καὶ τὸ σφρῖγος ἐτιμήθη
τῶν γενναίων μας ὁρμῶν.

Εἶδα' μπρὸς καὶ τὸν Φεραῖο
στὸν ἀγῶνα τὸν ὠραῖο,
ποῦ σύ, βλάκκα, δὲν ἐπῆγες.

Καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέγῃ:
ἔως, πότε, ῥωμαλαῖοι,
θὰ σκοπεύετε τῆς μυίγαις;

Τέλος πάντων ἔως πότε
θὰ περνάτε, πατριῶται,
μὲ καφὲ βαρὺ γλυκό;

Καὶ' στῆς δόξης τὸ ρημάδι
θᾶναι μόνον σας σημάδι
φωραλέο Κεντρικό;

Χθὲς ἀκόμη μὲ τὰ πρῶτα
τῶν κομματῶν καθιστῶτα,
ποῦ δὲν εἶχατε μεγαλὸ

Ἐπετούσατε παρὰ δες,
πατριῶται, φουκαράδες,
ὅπως ὅπως στὸ γυαλό.

Ὅμως ἄλλαξαν αἱ χεῖρες...
τώρα τὰ μπαλά γαλόνει
μία σκέψις νεωτέρα.

Τώρα βλέπω με χαρὰ
πὼς προθύμως τὸν παρὰ
τὸν πετᾶτε στὸν ἀέρα.

Ἐστὸ ποδάρι, συμπολίται,
κι' ὅλοι σας σκοποβολεῖτε
ἀτρομήτως στὰ ψηλά.

Ὅλοι βλέπετ' ἐκεῖ πέρα,
κι' ἄς πετοῦνε στὸν ἀέρα
τοῦ κοσμάκη τὰ ψηλά.

Χαῖρε, γῆ φιλελευθέρων,
ποῦ καθένas τῶν Καμπέρων
τὰ πετάγματα φθονεῖ.

Καὶ σὲ πτήσεων ἀγῶνα
ἔχει πόθον κι' ἡ χελώνα
ἱπταμένη νὰ φανῇ.

Ποῖα νίκη λαμπρότερα;
χαῖρε, ζήλευτὴ μητέρα
τῶν Δαιδάλων τῶν κλεινῶν.

Χαῖρε, μάνα προσφιλήs...
σήμερα σκοποβολεῖς,
κι' ἔχεις στόχον τὸ κενόν.

Νέος στέφανος σὲ στέφει...
σήμερα ὑπὲρ τὰ νέφη
τραγουδεῖς τὴν Ἀλευθεριά.

Κτύπα' στὸ κενόν, μητέρα,
κι' ἄς πετάξουν στὸν ἀέρα
καὶ τοῦ Ρήγα τὰντεριά.

Ἐστὸν φιλελεύθερον καιρὸν
κι' ὁ πρωτομάργος τῶν Φερῶν
δὲν θέλει πλέον νὰ φορῇ
τῶν δούλων χρόνων ἀντερί.

Ἐστὸ πόδι πόλεις καὶ χωριά,
τὰ παλαιὰ μου τὰντεριά
κοιμάται θὰ τὰ κἀνω.

Μέσα στὸ νέο ρεμπελιὸ
ἄς πεταχθῇ κάθε παλῆ
εἰς τὸν ἀεὶ ἀπάνω.

Μὲ θρίαμβον ἀειθαλῆ
ἱπτάμενον σκοποβολεῖ
ἐλεύθερον Βασίλειον.

Καὶ κόσμος νέων λυτρωτῶν
ἀφύδως ἀεροβητῶν
περιῶξ τὸν ἥλιον.

Καὶ βλέπω τάσεις κατ' αὐτὰς
ἀεροπύργων ζήλευτὰς
πρὸς πτήσεις πολυδύζους.

Κι' ἀεροπόρος κυβερνῶν
ἀψιδὰς νέων οὐρανῶν
περνᾷ μεγαλοτόζους.

Σηκωθῆτε πέρα πέρα,
κι' ἄς θρονιοῦν βαρεῖα βαρεῖα
μαύρων ἀλυσίδων κρότοι.

Καὶ κτυπάτε στὸν ἀέρα
τοῦ Φεραίου τὰντεριά
καὶ τὰ ράσσα τοῦ Δεσπότη.

Ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζήτε στὰ στενά;
γιατὶ νὰ μὴν πετάτε καὶ σεῖς σὰν τὰ πτηνά;
Κάλλια μῆς ὥρας φρέσκο' στοὺς οὐρανούς ἐκεῖ,
παρὰ σαράντα χρόνια' στῆς γῆς τῇ φυλακῇ.

Εἰς ὕψη προχωρεῖτε,
παιδιά τῆς προκοπῆς,
καὶ κουτουροῦ βαρεῖτε
ἀπὸ περιωπῆς.

Σὲ κάθε συμφορὰ
ποῖός' λίγο, παῖς πολὺ
ἄς βάζῃ δὴδ φτερά,
κι' ἄς γίνεταί πουλί.

Μακρὰν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς πόρους καὶ τοὺς σάλους
νὰ μὴ σὰς τρῶν σαράκια...
ὅλοι βαπτίσετε παιδιὰ καὶ βγάλετε τὰ Δαιδάλους,
Γυπαστούς, Γεράκια.

Οἱ γείτονες μὲ θαυμασμὸν τὰς πτήσεις σας ἐξαίρουν
καὶ στρέφεται τὸ βλέμμα τῶν σὲ κατὶ τσιροπούλια,
ποῦ κάνουν στόλους καὶ στρατούς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρουν
πῶς μόνο μὲ τῆς ἀπαυταῖς δὲν βάζονται κουκούλια.

Ἐπὶ νεφῶν ἱππεύετε,
καὶ πάντοτε σκοπεύετε
πρὸς πόθους ὕψηλούς.

Κι' ἡ χώρα τούτ' ἡ δοξαστὴ
προώριστα νὰ χρεωστῇ
πολλὰ τῆς Μιχαλοῦς!

Αὐτὰ μὲ τόνον σοβαρὸν
εἶπε κι' ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν,
καὶ σὰν σκιά Τιτάνειος ἀστραπηδὸν ἐλάθη
μέσα σὲ χρόνων παλαιῶν ἀβυσσαλέα βάθη.

Π. — Λοιπὸν ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν σὰς εἶπε τέτοια λόγια.

Φ. — Μὰς τάπε κι' ὅλοι τὰκουσαν, ζυλένιε κουτομόγια.

Π. — Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός;

Φ. — Ἦταν' στὴν Κηφισιά,

κι' ἐχόρτανε σὰν τζιτζικας μὲ φρέσκο καὶ δροσιὰ.

Μὰ κι' ὁ Μιχαλακόπουλος θαρρῶ πῶς ἀπουσίαζε,
κι' αὐτὸς ἐκηφισιάζε.

Κηφισιάζουν οἱ τρανοί,
συναδελφε κουτέ,
κηφισιάζουν οἱ κλεινοὶ
τοῦ κράτους σκοπευταί.

Περὶ σκοπῶν μεγάλων καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων.

Π. —

Ἀρχοντας Ἐλευθερίου,
Κρητικοῦ Καγκελαρίου,
Ἐλευθερία τελούμεν,
καὶ προθύμως προσκαλούμεν
στὴν πανηγυριν αὐτὴν
ἐνα κι' ἄλλον σκοπευτήν.

Ὁ Τοῦρκος μὲ τὸν Ἰταλὸ τί πόλεμο ποὺ κάνει!.. ὁ Γράννης τρέμει τὸ θερτὸ καὶ τὸ θερτὸ τὸν Γράννη.

Τουφεκιαῖς ἀντιλαλοῦν
καὶ μὲ θρόντους προσκαλοῦν
σκοποδόλους, βρὲ βερέμη.

Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Κορώνας
ἐνθαρρύνει τοὺς ἀγῶνας,
καὶ βραβεῖα διανέμει.

Μπᾶμ καὶ μπούμ... σκοποβολή...
Ὀλυμποὶ Θεῶν σκαλεύουν,
κι' οἱ Βολιώταις, Φασουλῇ,
τοὺς Τρικκαλινούς ζηλεύουν.

Χαῖρε, πόλεις τῶν Τρικκάλων, ποῦ σ' ἐδόξασαν τρανοὶ
κι' ἔνας κι' ἄλλος σκοποδόλος,
καὶ τὴν δόξα σου φθονεῖ
μὲ τὸ δίκρο του κι' ὁ Βῶλος.

Χαῖρε χαῖρε, ποῦ θ' ἀφήσης
αἰωνίως ἀναμνήσεις,
ποῦ ξεκούρναες κουφούς.

Κι' ἀπὸ προπατέρων τάφους
κᾶποιος στέφει τοὺς κροτάφους
γενεᾶς δαφνοστεφούς.

Φ. —

Νέον τρόπαιον νωπὸν
εἰς αὐτὴν τὴν εὐωχίαν,
κι' ὅλοι βάλλουν στὸν σκοπὸν
μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐμπρός... καθεὶς πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπιτυχῶς βαλέτω
κι' ἀρυπνισθῶμεν ὅλοι μας πρὸς σκοποδόλον δρᾶσιν...
εἶναι διάφοροι σκοποὶ, καὶ μένε Περικλέτο,
ἀνάλογοι καὶ σύμφωνοι μὲ καθενὸς τὴν κρᾶσιν.

Π. — Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς μ' αὐτά;... δὲν σὲ καταλαβαίνω.
Φ. — Πάντα κεφάλι ξύλινο, κουτό, μπουμπουνισμένο.
Τῶν μὲν σκοπὸς, βρὲ Περικλῆ, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ νὰ θέλουν μὲ ψευταῖς νὰ κάνουν τὸν μεγάλο.

Τῶν δὲ σκοπὸς νὰ μᾶς ζητοῦν
Ἀρχῆς χαρτοφυλάκια,
τῶν δὲ μὲ τρόπο νὰ βοῦτοῦν
στὰ ξένα τὰ θυλάκια.

Ἐκείνων μὲ παροξυσμούς
κι' ἐξάλλους πατριωτισμούς
νὰ φέρουν ἀναγούλα.

Τούτων σωτῆρες νὰ φανοῦν,
κι' αὐτῶν ἀγῶνας νὰ φανοῦν
καθένα φαταούλα.

Τοῦ μὲν ἐξαίφνης νὰ βρεθῇ
μ' αὐτομπίλ καὶ λοῦσα,
τοῦ δὲ σκοπὸς ν' ἀνορθωθῇ
γαστήρ καταπεσοῦσα.

Τῶν μὲν σκοπὸς ν' ἀναιμασσῶν
ὕμνους σὲ Μαχμωνάδες,
τῶν δὲ στὴν Μύσχον τὸν χρυσοῦν
νὰ κάνουν τεμενάδες.

Τοῦ μὲν νὰ κἀνῃ, Περικλῆ,
καὶ πᾶχυρα κοιμάτια,
τοῦ δὲ σκοπὸς ν' ἀνοιγαλῇ
στὸν καπνὸς τὰ μάτια.

Τοῦ μὲν τῆς Ἀνορθώσεως
τὸν Βε νὰ προσκυνήσῃ,
τοῦ δὲ τῆς καταπτώσεως
τὸ πνεῦμα νὰ θρηνησῇ.

Τοῦ μὲν νὰ γλείφῃ σὰν φαγάς
καὶ κόκκαλα προπάππων,
τοῦ δὲ νὰ γίνῃ Ραμπαγάς
καὶ τῆς Αὐλῆς θεράπων.

Τοῦ μὲν νὰ βλέπῃ σκυθρωπὸς
πολυτελείας γεύματα,
τοῦ δὲ Κορομηλᾶ σκοπὸς
νὰ ᾄδῃ περὶ περισσεύματα.

Σκοπὸς ἐκείνου πάλι
γὰρ πλούτη ν' ἀμφιβάλλῃ,
κι' ἐκείνου, ποῦ νηστεύει,
σκοπὸς νὰ μὴν πιστεύῃ
πῶς εἶναι περισσὸς
τοῦ κράτους ὁ χρυσός.

Τοῦ μὲν νὰ ζῇ μ' ἐλπίδες
καὶ μ' ὀδοντογλυφίδες
τὰ δόντιν νὰ παστρεύῃ,
δείχνοντας ὁ καυμένος
πῶς εἶναι χορτασμένος
καὶ γὰρ ψωμί δὲν ρέβει.

Τούτου σκοπὸς νὰ θάξῃ
τοὺς σκύλους στὴν ἀγγάρεια,
κι' ἐκείνου νὰ ρεμβάζῃ
μ' Ἀνορθωτῶν φεγγάρια.

Μέγας σκοπὸς αὐτοῦ
νὰ γίνῃ φιφυτοῦ,
κι' ἐκείνου, βρὲ ζευζέκη,
στὴ γῇ τὴν κασιδιάρα
νὰ κυνηγᾷ τὴν δρᾶρα
μὲ Μάνλιχερ τουφέκι.

Τοῦ μὲν τὸν νέον ἄνδρα
νὰ κἀνῃ, μπαταζῇ,
τοῦ δὲ σὰν τὴν Κασάνδρα
ν' ἀπαισιοδοξῇ.

Ἐκείνων νὰ χαζεύουν
τὸ θέρος στῆς Εὐρώπαις,
τῶν ἄλλων νὰ μαζεύουν
ράκη θεσμῶν καὶ γόπες.

Τοῦ μὲν καθὼς ὁ Σόλων
νόμους σοφοὺς νὰ γράφῃ,
ποῦ τοῦτος πρῶτος ὢλων
νὰ τοὺς κρεμᾷ στὸ ράφι.

Τοῦ δὲ σκοπὸς νὰ τύχῃ τιμητικοῦ βραβείου
καὶ δαφιλῶν ἐπαίνων,
γενόμενος καὶ μένων
γαϊδοῦρι διὰ βίου.

Τούτου σκοπὸς μέγας
νὰ γίνῃ παπαγάλος,
κι' ἓνας σκοπὸς ἀπάντων νὰ γίνουν κάτι τί,
καὶ πρὸ παντὸς γεράκις, γῦπες, σταυραετοί.

Καὶ σοῦ σκοπὸς νὰ τριγυρᾷς μὲ δίσκο ψωμοζήτη,
κι' ἐμοῦ νὰ θέλω νὰ κλειστῶ μὲς στοῦ Δρομοκαίτη,

προτοῦ, βρὲ Περικλέτο μου, μὲ δέσουν κατ' ἰδίαν
μὲ νέας Ἀνορθώσεως μακρὺν ζουρλομανδύαν.

Π. — Ὅμως εἶναι καὶ σκοπὸς μου τὸ νὰ σὲ χορταίνω ζύλο...
'ἔχεσσε νὰ σοῦ τῆς βρέξω καὶ στὸ περασμένο φύλλο.

Νίκη μεγάλη τοῦ χρυσομάλλη.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ μαυρίλα
τὸν ἐπλάκωσε μεγάλη,
καὶ τοῦ Δράμαλῃ τὴν νίλα
ἔπαθε κι' αὐτὸς σὰν ἄλλοι.

Τοῦτος, ποῦ κουμπάρων πλήθη
ἔχει σ' ὅλα τὰ χωριά,
πλὴν σκληρῶς ἐλησιμονήθη
κι' ἀπὸ κάθε κουμπαριά.

Τοῦτος, ποῦ φορεῖ σακάκι,
κι' ἴσα μ' ἓνα φουντουάκι
τοῦχουν τὴν καρδιά φαρμάκι.

Τοῦτος ὁ ρεπουμπλικάνος μὲ ρεπούμπλικα στακτιά,
ποῦχε σύμβολο τὸ πεῦκο, τὸ κορδόνι, τὴν μυρτιά,
καὶ σὰν σπέρτο καὶ σὰν ἴσκα πέρνει πάντοτε φωτιά.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν πιάνει κάθε τόσο τὸ μπουρί,
ποῦ καὶ σήμερ' ἔμπορεῖ
μὲ σωτήρας καὶ πυγμάχους τῆς παρούσης ἐποχῆς
νὰ βροντήσῃ καὶ ν' ἀστράψῃ,
κι' εἶχε μὲ τὸν Κόντε γράφει
τὸ πρωτόκολλον ἐκεῖνο τῆς τελείας ἀποχῆς.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν τρώει γὰρ τὸν Κρητικὸ μεράκι,
'ἔγῃκε μέσσα σ' τοὺς Ἀρκάδας κάτασπρο περιστεράκι,
κι' ἐξ Ἀρκάδων συνοδεία
μὲ φλογέrais τραγουδεῖ:
ἄσπρισε στὴν Ἀρκαδία
τῆς Ἀθῆνας τὸ παιδί.

Τόσαις πίκραις τώρα πᾶν,
χαίρει κι' ὁ μέγας Πάν,
τῆς μυρτιάς ἀνθίζουν κλάδοι.

Κι' ὅλοι ψάλλουν μὲ γλυκάδα
γι' αὐτοὺς ποῦ κἀναν Ἀρκάδα
τῆς Ἀθῆνας τὸ ζαρκάδι.

Πάλι τὸ χρυσὸ μάλλι
θαμπῇ μέσσα στὴ Βορῆα,
καὶ λεβέντικα θὰ βάλλῃ τὴν γνωστὴ ρεπούμπλικά του,
κι' ἂν τὸν πιάσουν ἀνελπίστως ὅπως πρὶν τὰ νευρικά του,
θὰ τοῦ δείξῃ τὸν Λευτέρη
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι,
καὶ θὰ κἀνῃ τὸν καθενα τῆς πυγμῆς Ἀνορθωτῇ
νὰ τὸν πᾶῃ ριπίτι.

Τὴν Ἀνορθωσιν ἔχει σημάδι,
καὶ μὲ τρίχα Σαμφῶνος χρυσῇ
τῶν Ἀρκάδων πετᾷ τὸ ζαρκάδι
καὶ στὸν Βέ ξεφωνίζει τίς εἰ;